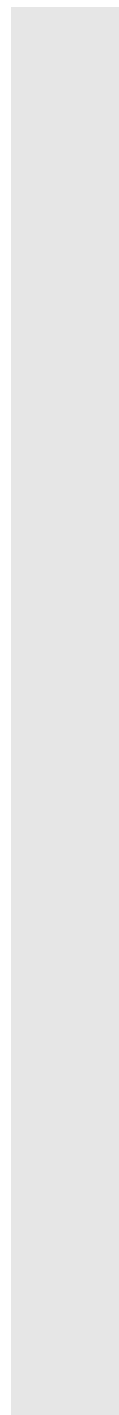
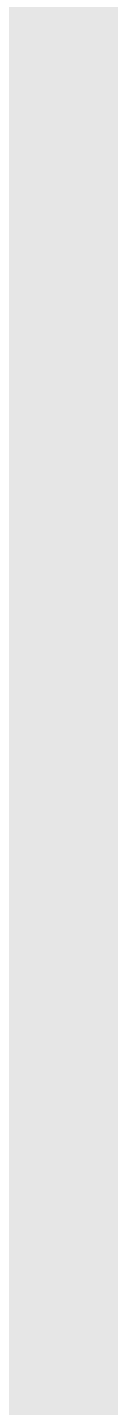

29. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

16. ČERVENEC 1995

ROZDÍLNOST V JEDNOTĚ: EKUMENICKÁ OTÁZKA (PROMLUVA JANA PAVLA II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 28. ČERVNA 1995)

1. K misijnímu rozměru církve, který byl vykládán v minulých katechezích, patří i ekumenismus. Zabývám se tímto námětem se zvláštní radostí, zatímco je v Římě oficiální delegace cañhradského patriarchátu, vedená Jeho Svatostí Bartolomějem I. Jsem si jist, že i ctihodný bratr intenzivně prožívá starost o tento problém a jeho návštěva nepochybně přispěje účinným přínosem k pokroku ekumenického dialogu.

O tomto zvláštním námětu jsem nedávno uveřejnil apoštolský list Ut unum sint, a vyzval všechny, kdo se prohlašují za Kristovy učedníky, aby zvýšili úsilí ve prospěch plné jednoty všech křesťanů. Vždyť „tato jednota, kterou Pán dal své církvi a v níž chce obejmout všechny, není jen nějaký přídavek, nýbrž je ohniskem jeho díla. Ani se nerovná nějaké vedlejší vlastnosti společenství jeho učedníků. Naopak patří k samé podstatě tohoto společenství. Bůh chce církev, protože chce jednotu a v jednotě vyjadřuje celou hloubku svého agapé“ (č. 9).

Během století však došlo k četným rozkolům mezi Kristovými učedníky. Tato rozdělení jsou něco docela jiného než oprávněná rozmanitost, která odlišuje místní nebo zvláštní církve, v nichž je přítomna a do nichž se člení jediná Kristova církev.

2. Abychom vysvětlili historickou rozmanitost a různorodost křesťanských církví, je vhodné poznamenat, že jednota, jak ji chtěl Kristus, nevyžaduje vůbec nějakou vnější umrtvující uniformitu. K tomu jsem v uvedené encyklice podotkl, že „oprávněná rozmanitost nijak neodporuje jednotě církve, ba dokonce tím vzrůstá její vážnost a nemálo přispívá k plnění jejího poslání“ (č. 50). Četné místní nebo zvláštní církve uchovávají vlastní způsob, jak žít křesťanský závazek; tento způsob se odvolává na instituce apoštolského původu nebo na starobylé tradice, nebo také na praxi, která se ustálila v různých dobách na základě zkušeností, jež se ukázaly vhodné pro zakořenění evangelia (inkulturaci). Tak vznikala v průběhu staletí rozmanitost místních církví, která přispěla a přispívá k duchovnímu bohatství všeobecné církve, aniž by škodila její jednotě.

Rozmanitost je dobrem, ať tedy zůstává. Jednota církve jí nebude trpět, především jestliže křesťané, vědomi si božského původu, budou o ni stále prosit: ona je totiž plodem působení Ducha svatého.

2. vatikánský koncil vhodně připomíná, že jednota všeobecné církve není

výsledkem nebo plodem spojení místních církví, nýbrž že je její podstatnou vlastností. Už od počátku byla církev Kristem založena jako všeobecná a - historicky - místní církve vznikaly jako zpřítomnění a výrazy této jediné všeobecné církve. Proto křesťanská víra je vírou v církve jednu a katolickou (srv. LG, 13).

3. Kristova slova, předávaná apoštoly a obsažená v Novém zákoně, neponechávají pochyby o jeho vůli, shodné s Otcovým plánem: „Neprosím jen za ně (apoštoly), ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří, aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás (Jan 17, 20 - 21). Jednota Otce a Syna v Duchu svatém je svrchovaným základem jednoty církve. Je nutno napodobovat dokonalost oné transcendentální jednoty, „aby byli uvedeni v dokonalost jednoty“ (Jan 17, 23). Taková božská jednota je tedy principem, který tvoří základ jednoty věřících: „aby i oni byli jedno v nás“ (Jan 17, 21).

V evangeliích a v jiných spisech Nového zákona se kromě toho jasně tvrdí, že jednoty církve bylo dosaženo výkupnou obětí. Čteme například v Janově evangeliu: „Ježíš měl zemřít... a nejenom za národ, ale také proto, aby rozptýlené Boží děti shromáždil v jedno“ (Jan 11, 51 - 52). Jestliže bylo rozptýlení plodem hříchu - a tato lekce vyplývá z epizody o babylonské věži - sjednocení rozptýlených Božích dětí je dílem vykoupění. Ježíš svou obětí stvořil „jednoho nového člověka“ a smířil lidi mezi sebou tím, že zničil nepřátelství, které je rozdělovalo (srv. Ef 2, 14 - 15).

4. V souladu s Kristovým slovem svatý Pavel učí, že rozmanitost tělesných údů nezabraňuje jejich jednotě: „Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem“ (1 Kor 12, 12). Tato jednota v církvi vyplývá především ze křtu a eucharistie, v nichž se sdílí a působí Duch svatý: „Neboť my všichni... byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem“ (1 Kor 12, 13). „Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu“ (1 Kor 10, 17)

Svatý Pavel, apoštol a učitel jednoty, popisuje, jaký rozměr má jednota v životě církve: „Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade

všemi, skrze všechny působí a je ve všech“ (Ef 4, 4 - 6).

Jedno tělo: obraz vyjadřuje organický celek, nerozlučně spojený duchovní jednotou: jediný duch. Jde o skutečnou jednotu, ke které jsou křesťané povoláni, aby ji žili stále hlouběji tím, že se přizpůsobí jejím požadavkům ve skromnosti, tichosti a trpělivosti, a že se budou snažet navzájem v lásce“ (srv. Ef 4, 2).

Jednota církve skýtá dvojitý aspekt: je to vlastnost, jejímž neotřesitelným základem je sama božská jednota Trojice, avšak vyžaduje i odpovědnost věřících, kteří ji musí přijmout a konkrétně uskutečňovat ve svém životě (srv. Ut unum sint, č. 6).

5. Jde především o to sřežit jednu víru, vyznávání jedné víry, o níž mluví apoštol Pavel. Tato víra zahrnuje společné přílnutí ke Kristu a k celé pravdě, kterou zjevil lidstvu, která je dosvědčena v Písmu a uchovávána živou tradicí církve. Vždyť kvůli tomu, aby uchoval a rozvíjel jednotu víry (unitas fidei catholicae), Ježíš chtěl ustanovit v apoštolském sboru zvláštní autoritu, její učitelský úřad spojil se sebou samým: „Kdo slyší vás, slyší mne“ (Lk 10, 16).

Ve funkci koinonie věřících, autorita apoštolů a jejich nástupců je službou, která je konána ve svátostné, doktrinální a pastorální oblasti, aby podporovala nejen jednotu v učení, nýbrž i vedení a správy. Píše o tom svatý Pavel: „Jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele... k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty a poznání Syna Božského“ (Ef 4, 11 - 13).

Z tohoto hlediska se dobře chápe zvláštní služba svěřená Petrovi a jeho nástupcům. Má svůj základ ve slovech samého Krista, jak jsou uvedeny v evangelní tradici (srv. Ut unum sint, 91).

Je to tajemství milosti, které věčný Pastýř našich duší chtěl pro svou církev, aby při růstu a činnosti v lásce a pravdě zůstávala ve všech dobách viditelně jednotná ke slávě Boha Otce.

Od něho si vyprošujeme dar stále hlubšího pochopení mezi pastýři a věřícími, a co se týká Petrovy služby, prosíme o nezbytné světlo, abychom určili nejlepší formy, jimiž by se mohla poskytovat společnou službou, kterou by všichni uznávali (srv. Ut unum sint, 96).

Radio Vaticana
P. Josef Koláček SJ

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli (15. neděle během roku C)

NESMLOUVAVÉ ZRCADLO

Zamyšlení nad úryvkem
Lk 25-37

Kdo je můj bližní?

Vyhleď-li dnes opět Ježíšovu společnost, můžeš čerpat z toho setkání několikrát poučení. Zanech tedy na půl hodiny starostí i zábavy a přenes se četbou třinácti veršů Lukášova evangelia do doby a místa, kudy náš Pán chodil a dobře činil.

Ježíš před chvílí velebil svého nebeského Otce a děkoval mu za dobrodiní, která prokázal jeho učedníkům: „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrymi a učenými a zjevil je maličkým“ (Lk 10,21).

Jeden z těch, který si zakládá práve na tom, že je moudrý a učený, však zrovna vystoupil, aby pokoušel Ježíše. Připravil si otázky v naději, že Mistrá přivede do úzkých, a tak se zaskví před lidmi i sám před sebou. Není si vědom, že pyšná sebejistota, kterou získal svým vlastním studiem a hloubáním, mu ve skutečnosti uzavřela cestu k pochopení pravé podstaty i k poznání sebe sama. Takoví „znalci Zákona“ nepřicházejí, aby naslouchali Božímu slovu a přijímali je, nýbrž aby posilovali a uspokojovali své falešné sebevědomí. Když

naslouchají, tak jen proto, aby posuzovali, srovnávali a cejchovali podle svým vlastních měřítek a neomylných soudů. Je to zákeřný stav duše, před kterým si nikdo z nás není jist. Nestačí být moudrý a učený. Je třeba také zůstat maličkým.

Hle, jak rychle se potvrzují Ježíšova slova o těch, před nimiž pravda zůstala skryta. Kdyby tento znalec Písma byl opravdu moudrý, musel by vědět, jak bláhové je pokoušet Boha.

Na jeho příkladu můžeš upevnit svou jistotu, že nikdo z těch moudrých tohoto světa nemá šanci, aby „přehádal“ věčnou Moudrost. Vzpomeň si na to, kdykoliv se setkáš s jejich oslňující a suverénní argumentací.

Zákoník přednesl svou záludnou otázku. Všimni si, jak rychle se v této situaci změnila role. Ne Bůh stojí před znalcem, ale znalec před Bohem. O kolik Ježíš převyšuje svého partnera, poznáváš z toho, že nepřijímá jeho hru. Zákoníkovu slovní léčku využije spíše jako příležitost, aby nám ukázal, jak máme napodobovat Boží dobrotu.

Když pokoušel svým prvním dotazem nepřivedl Mistrá do rozpaků a naopak musel vyslovit svůj vlastní názor, pokusil se o repliku novou otázkou: A kdo je můj bližní? Sliboval si bláhově, že se mu potvrdí kritéria, podle kterých si vybírá a třídí své bližní. Bláhový! Nikdy by tu větu nevyšlovl, kdyby byl tušil, jak nesmlouvavé bude zrcadlo, které mu

Ježíš nastaví. Ale Ježíš neměl na mysli jen tohoto znalce Zákona. Mluví nyní již ke každému, i k tobě.

V tom lakonicky stručném, a přece dramatickém příběhu bezmocného nešťastníka, který naléhavě potřeboval lidskou pomoc, můžeš posoudit, jak nicotné a zbytečné jsou všechny disputace a slovní pútky, když se ocitáme tváří v tvář lidské nouzi. Není to bohužel Ježíšova nadsázka, ale stále se opakující skutečnost, že v takových vypjatých situacích selhávají právě ti, kteří si na sobě nejvíce zakládají. Svou lidskou tvář nakonec ukázal teprve cizinec, kterého mají v tomto kraji v nenávisti a opovržení. Zatímco kněz i levita svého nešťastného soukmenovce raději zdaleka obešli, Samaritán se nezištně a důsledně ujal i svého nepřítel. Tento smyšlený (nebo skutečný?) pohrdaný cizinec zůstane svým bezpříkladným činem do skonání věků synonymem lidského soucitu a solidarity. Neměl by být stejným synonymem i každý křesťan?

Nyní tedy víš přesně, kdo je tvůj bližní. Poděkuj Ježíši za vynikající réžii této epizody a názorné vysvětlení, že není nikoho, kdo by tvým bližním nebyl. Vzpomeň si, kolikrát a čím vším sis zdůvodňoval, že toho či onoho můžeš obejít. Není to toufalost třídít a vybírat si, diskriminovat tam, kde Bůh nedělá rozdílu?

Zákoník odchází a těžko říct, zda porozuměl a přijal. Využij této chvíle k pokorné prosbě, abys vždy dobře chápal jako jeden z maličkých.

Bratr Amadeus

PANNA MARIA KARMELSKÁ

Karmel je horský hřbet v Palestině, který se táhne od haifského zálivu 12 km do vnitrozemí na jih od potoku Hebron a dosahuje výšky 522 m. Tento hebrejský název znamená „ovocnou zahradu“, „vinici Boží“. Byl vždy oslavován pro svou bujnou vegetaci a krásu. Býval centrem Baalova kultu, proti kterému vystoupil prorok Eliáš a utkal se tu úspěšně s Baalovými kněžími (1 Kr 18). Na památku proroka Eliáše shromažďovali se prvotní křesťané kolem jeskyní v pohoří Karmel a vznikl zde byzantský klášter, který Arabové pobouřili. Křížáci vybudovali na Karmelu pevnost. Na úpatí v jeskyni el-hadr navštěvovali křesťané tzv. Eliášovu školu. U Eliášovy studně založil sv. Bertold ze Solignacu, původně jeden z křížáků, poustevnickou družinu. Za

jeho nástupce sv. Brokarda jim jeruzalémský patriarcha Albert dal pevnou řeholi, kterou v r. 1226 potvrdil papež Honorius III. Ženská větev a třetí řád vznikly v r. 1452. Od samého počátku pěstovali karmelitáni vroucí úctu k Panně Marii, ačkoliv ona sama neměla ke Karmelu žádný vztah. Karmelitáni vztáhli k Panně Marii 2. verš z 35. kap. Izaiášova proctví: „Bude jí dána sláva Libanonu a nádhery Karmelu“. Kaple P. Marie byla na Karmelu zbudována v r. 1220-29. O této dávné a trvalé úctě všech větví karmelského řádu svědčí papežské buly, zápis generální kapituly z r. 1287 a Konstituce z r. 1289, kde stojí: Na otázku, jaký jsme řád a jaké máme jméno, je jediná odpověď: Jsme řád naší milé Panny Marie“. Když museli karmelitáni

uprchnout před Saracény a začali se ne bez obtíží šířit z východu na Kypr a dále do západních zemí, opírali se především o pomoc a důvěru k Matce Boží a v řádu vznikl obyčej o jednom dni v roce zvláště slavnostním způsobem děkovat Panně Marii. Od r. 1386 počali karmelitáni slavit tento den vždy 16. července jako svátek P. Marie na hoře Karmel, který papež Benedikt XIII. rozšířil r. 1726 na celou církev. Úcta k P. Marii vyvolala r. 1221 vznik mariánského bratrstva hnědého škapulíře, k němuž se pojí legenda o příslibu tzv. sobotního privilegia: zbožný nositel škapulíře nesetrvá po své smrti v očistci déle než do nejbližší soboty. Celá historie karmelského řádu je živoucím dokladem ochrany, které se mu dostávalo a dostává od jeho patronky Panny

Liturgická čtení v týdnu

☉ Marie. Hluboká mariánská úcta přešla i do všech dalších reform, jmenovitě reformy uskutečněné sv. Terezií z Avily. P. Maria je pro karmelitány pravzorem kontempace o Božím slovu, je učitelkou modlitby. Zvláštním důvodem úcty je její Neposkvrněné početí a její panenské mateřství.

Škapulíř představuje „zmenšený“ oděv Panny Marie a je znamením vnitřního zasvěcení Panně Marii a výrazem vděčnosti a lásky k ní, ale především výzvou k úsilí, aby se nositel škapulíře především oděl ctnostmi Panny Marie. Místo textilního škapulíře se dnes používá medailka, na jejímž líci je obraz Božského Srdce Páně a na rubu Panny Marie.

Podoba obrazu Panny Marie Karmelské pochází z r. 1333. Kamkoliv karmelitáni přišli, zakládali mariánské svatyně. (Santa Maria della Vittoria v Římě, P. Maria se skloněnou hlavou ve Vídni, Panna Maria Vítězná v Praze, Ostrá brána ve Vilně, Černá v Polsku, svatyně v Kolíně n. R. a řada dalších). Karmelitánům a karmelitkám vděčíme také za mnoho krásných mariánských spisů a mariánskou poezii, mimo jiné od sv. Terenzie z Lisieux.

-ire-

SESTRA EMANUELA PÍŠE...

Medjugorje, 25.6.95

Drahé děti!

Dnes jsem šťastna, že vás vidím v takovém počtu a že jste přijali a přišli žít má poselství. Žvu vás, děťátka, abyste byly mými radostnými nositeli pokoje v tomto nepokojném světě.

Modlete se za mír, aby co nejdříve zavládl čas míru, který mé Srdce očekává s netrpělivostí. Já jsem vám, děťátka, blízko a přimlouvám se za každého z vás před Nejvyšším, a všem vám žehnám svým mateřským požehnáním.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

KOSTELNÍ VYDRÍ - PANNY MARIE KARMELSKÉ

Kněžská pouť: 15.7. v 10.00 hod. koncebrovaná mše sv., odpoledne koncert duchovní hudby, v 19.00 hod. mše sv.

Hlavní pouť: 16.7., mše sv. v 7.00, 8.00, 9.30 a 11.00 hod.

Neděle 16. července 15. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Dt 30,10-14 Ž: 69(68),14+17.30-31.36ab+37 odp.: srv.33 2. čt.: Kol 1,15-20 Ev.: Lk 10,25-37
Pondělí 17. července nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta	- 1. čt.: Ex 1,8-14.22 Ž: 123,1-3.4-6.7-8 odp.: 8a Ev.: Mt 10,34-11,1
Úterý 18. července ferie	- 1. čt.: Ex 2,1-15a Ž: 68,3.14.30-31.33-34 odp.: srv.33 Ev.: Mt 11,20-24
Středa 19. července ferie	- 1. čt.: Ex 3,1-6.9-12 Ž: 102,1-2.3.4.6-7 odp.: 8a 2. čt.: Mt 11,25-27
Čtvrtek 20. července ferie	- 1. čt.: Ex 3,13-20 Ž: 104,1+5.8-9.24-25.26-27 odp.: 8a Ev.: Mt 11,28-30
Pátek 21. července nez. pam. sv. Vavřince z Brindisi	- 1. čt.: Ex 11,10-12.14 Ž: 115,12-13.15-16bc.17-18 odp.: 13 Ev.: Mt 12,1-8
Sobota 22. července pam. sv. Marie Magdaleny	- 1. čt.: Pís 3,1-4a nebo 2 Kor 5,14-17 Ž: 63(62),2.3-4.5-6.8-9 odp.: 2b Ev.: Jan 20,1.11-18

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	16. 7.	17. 7.	18. 7.	19. 7.	20. 7.	21. 7.	22. 7.

Antifona	1028	1044	1060	1075	1091	1106	1768
Žalm	783	783	786	783	783	785	783

Ranní chvály

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1091	1107	1433
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1434
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1095	1111	1434
Antifona k Zach. kantiku	704	1432	1065	1080	1095	1111	1435
Prosby	1033	1049	1065	1080	1095	1111	1771
Záv. modlitba	704	1432	1065	1080	1096	1433	1435

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	704	1054	1069	1084	1100	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	704	705	1432	1074	1090	1105	1121	705
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1105	1121	1135
Záv. modlitba	704	704	1432	1075	1090	1106	1433	706

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

PŘIBYSLAVICE
HOTOVO

Stále znovu a ze všech stran do-
stáváme dotazy, písemně i telefo-
nicky, k Vassule Ryden. Ukazuje to
velkou potřebu informací, které
jsme povinni vyhovět. Pátý svazek,
který právě vyšel v Německu, je
doplněn předmluvou dvou arcibis-
kupů. Dále se biblista prof. Dr. L.
Rupčič vypořádává - klidně, ale
rozhodně - s výhradami jejích od-
půrců.

6. listopadu 1993 Vassula Ryden,
doprovázená svým duchovním rád-
cem mariologem Michaellem O' Car-
rolem C. S. S. P. z Irska, osobně
předala papeži při audienci své kni-
hy. Tři svazky v mateřské řeči pa-
peže, v překladu do polštiny, tři
v anglickém originále, v řeči, kte-
rou Vassula píše a mluví s Ježíšem,
jeden svazek v ruštině a čtyři v ita-
lštině. Hned po audienci ji přijal
i kardinál státní sekretář Angelo
Sodano. Od té doby uplynulo 20
měsíců. Kdyby byl svatý stolec v je-
jích spisech objevil něco povážlivé-
ho, byl by mezitím nutně zareago-
val. Příliš tvrdé jsou totiž výčitky
vznášené v jejích spisech proti roz-
štěpeným církvím a kritickým situ-
acím v nich.

Kdy a jak to začalo?

Vassula je Egyptanka řeckopra-
voslavného vyznání, provdaná za
luterána. Narodila se r. 1942. Žila
mondénním životem, byla nábožen-
sky lhostejná, její praktikování se
rovnalo nule. V době svého neoby-
čejného „povolání“ žila v Bangladé-
ši, kde její muž pracoval pro svě-
tovou organizaci pro výživu FAO.
Koncem roku 1985 prý měla první
vidění. Nejdříve anděla, od r. 1986
vize Ježíše zvláštního druhu.
R. 1987 byl její muž přeložen do
Švýcarska. Od té doby žije v Lau-
sanne. Zapisuje své dialogy s Ježí-
šem. Vyšly mezitím jako knihy pod
názvem „Opravdový život v Bohu“.
Dosud šest svazků, přeloženo do
více než dvaceti jazyků, v někte-
rých zemích, např. v Polsku dokon-
ce i s církevním Imprimatur.

Naléhavá prosba: jednota církví

Poselství, předané Vassule pro
celé lidstvo a především pro křes-
ťanské církve, se týká hlavně velké-
ho odpadu tvorba od Boha. Na
druhém místě oplakává Ježíš štěpe-
ní a rozervanost uvnitř své církve
a vyzývá odpovědné osoby k vzá-
jemnému sblížení. To také může
vysvětlovat, proč si Ježíš vybral
ženu s tak složitou minulostí. Už
sama tato volba by mohla mít vel-

ký význam a sílu výpovědi. Katolič-
ka tradičně uspořádaného života by
byla méně vhodná k tomu, aby jí
popřaly sluchu i ostatní konfese.

Pýcha odpovědných

Třetí snažná prosba se týká vli-
vu extrémně racionalistického myš-
lení v západních církvích na život
víry společenství a celého křesťan-
stva. Za štěpení a odpad je podle
Ježíše odpovědná pýcha a hašteřiv-
ost hodnostářů v úřadech a na
učitelských stolcích.

Modlitební shromáždění na ce- lém světě

Vassula je zvána a účastní se
modlitebních shromáždění po celé
zeměkouli. Mnohá byla velká,
s účastí až 10.000 lidí, zúčastnili se
jich i místní vrchní pastýři /Mexiko,
Kanada, USA, Rakousko, Maďarsko/.
Přijalo ji už šest kardinálů a mno-
ho biskupů. Při jedné návštěvě Ma-
ďarska, začátkem února t.r., si Vas-
sula a její rádce odskočili i do
Chorvatska. V přeplněném kongre-
sovém paláci v Záhřebu se zúčast-
nila slavení eucharistie. Předtím ji
přijal kardinál F. Kuňarič, který se
s ní loučil slovy: „Žehnám vám
a vašemu poslání“.

Slavení mše svaté v kapli zje- vení v Medjugorje

Přes Split, kde navštívili emerit-
ního arcibiskupa F. Franiče, jeli do
Medjugorje, kde byli zvlášť srdeč-
ně přijati. S prof. Dr. L. Rupčičem
slavili v kapli zjevení posvátnou eu-
charistii. V kanadském časopise
„L' informateur“ k tomu O' Carroll
napsal, že z Hercegoviny odjížděl
s velkým ulehčením. Mnoho lidí
v Medjugorje mělo prý dříve vůči
Vassule výhrady, a ona tím velmi
trpěla. To se teď v duchu poselství
smíření vyjasnilo.

Rozlišování duchů

Protože snažení Vassuly Ryden
má - po Medjugorje - v nejdůleži-
tějších zemích světa stále většín
ohlas, je třeba věci stále sledovat,
abychom to mohli odpovědně po-
soudit ve smyslu Písma „zkoumejte
duchy!“ Naše zprávy nejsou stano-
viskem. To si musí vytvořit každý
sám. Především ale je konečný úsu-
dek vyhrazen učitelskému úřadu
církve.

Rupčič:

Radikální styl evangelia

V předmluvě k nejnovějšímu
svazku se prof. Dr. L. Rupčič zno-

vu vrací k myšlenkám četných kri-
tiků a pokouší se vyvrátit je.

Vidí ve Vassuliných zápiscích
prorocké poselství světu, který se
stále více vzdaluje od Boha, a tím
zpochybňuje nejen základy, na
nichž stojí, ale celou svou budouc-
nost.

Protože jsou poselství v souladu
s radikálností evangelia, nabízí se
často otázka: nač toto opakování?
Je-li už všechno obsaženo v evan-
geliu, není přece potřeba žádných
dalších poselství. Přitom velice
snadno přehlídíme, říká biblista, že
při lidské zapomětivosti je nutné
vyburcovat lidi z lhostejnosti.

Boží blízkost pohoršením

Výhrady k Vassulinu poslání čas-
to pramení z ohraničené lidské
zkušenosti, která není schopná po-
jmout Boží tajemství. Pochybující-
mu je Boží slovo vždycky příliš tvr-
dé, příliš pohoršlivé, a tedy falešné.
Kritika vyplývá ze skutečnosti, že
Vassuliny zážitky a svědectví se ne-
shodují s nevědomostí a předpoja-
tostí lidí, kteří se stali zajatci svého
vlastního myšlenkového světa.
Mohli by ve Vassule vidět jen od-
půrce svých vlastních představ
o Bohu, který trůní daleko v nebi.
Ale podle Vassulina obrazu Boha je
lidská existence proniknuta láskou,
milostí a všemocností Boží. Toto
nové objevení Boha je ve skuteč-
nosti opravdovým „pohoršením“.
Není nejmenšího důvodu klást Vas-
sulu na roveň New Age.

Jak je to s Vassuliným rukopi- sem ?

Na jistou skepsi narazilo i Vassu-
lino písmo. Mění se během psaní.
Když zapisuje Ježíšova slova, liší se
zřetelně od jejího obvyklého písma.
Tento „druhý“ rukopis se vyznaču-
je jistým řádem, jasností, pravidel-
ností a majestátností.

Francouzský teolog a odborník
v grafologii Cristian Curty, OFM,
písmo důkladně přezkoumal a dal
je anonymně prozkoumat dalším
kapacitám. V psychologii písma je
dobře známo paranormální nebo
automatické psaní. Podle jeho mí-
nění tím mnohdy bývá démonické
působení. Kdo se lehkomyšlně od-
dává automatickému psaní, může
snadno skončit šílenstvím.

Nic takového se netýká Vassuly.
U ní je to spíše „hieratické“ čili po-
sváté psaní. Vassula má během
psaní plnou kontrolu nad sebou
a nad svobodným uplatňováním
darů, kterých je si vědoma. Prostě
rukou píše, co v niterné vizi přijí- ➤

☛ má od Ježíše a co slyší od jeho inspirujícího hlasu. Z toho je vidět, že Vassula není nijak závislá na automatickém psaní nebo na vedení nějakého „ducha“. Hieratické gesto je gestem mimo prostor a čas. Curty poukazuje na Apokalypsu a na „dopis“ Pána jeho sedmi obcím: „Piš andělu společenství v Efezu...“ /Zjev. 2,1/.

Dopis své církvi

U Vassuly mluví Pán především o pastýřích, o těch, kdo jsou odpovědní za jeho církev, k těm, které Zjevení nazývá „anděly společenství v ...“. Je to tedy dopis církvi, která byla tak dlouho rozdělená a stále ještě je ohrožovaná vnitřním štěpením, jehož příčinou jsou čas-

to spíše osobní důvody než rozdílné tradice nebo rozličná teologická zaměření. V této poslední době Ježíš chce, abychom si uvědomili, že je to on, kdo s námi mluví. „Sekretářka“ /Vassula/ není důležitá a měli bychom ji pustit ze zřetele.

A.S., CvM

OPRAVDOVÝ ŽIVOT V BOHU

Naše nakladatelství Matice CM vydalo se svolením Vassuly Rydenové už dva díly knihy „Opravdový život“ (52,- a 58,- Kč).

Všemi knihami Vassuly se jako červená nit táhne velice naléhavé varování: pomalý zánik vazeb mezi Bohem a lidstvem. Na druhém místě je rozdělení křesťanstva, které znamená oslabení hlásání evangelia. A přesto jsou mezi jednotlivými svazky tohoto díla jisté nuance.

Drobící se Církev

V právě vyhlém pátém svazku jde především o odpor v církvích Východu a Západu - v této chvíli hlavně Východu - proti snahám o jednotu. „Má církev se drobí jako shnilé dřevo,“ dává Ježíš napsat Vassule. „Udělal si monopol na velikášství a domýšlivost. Já, jejich Pán, stojím před nimi a ptám se jich: „Proč podceňujete útěchu, kterou poskytují svým dětem prostřednictvím nejmenší částičky své církve?“ ... Pláči nad vaší přehnanou pýchou... Právě tato pýcha dělá mou církev podobnou otevřenému hrobu... Proč se vaši mladí lidé odvracejí od matky církve a utíkají za druhořadými filosofiemi /např. New Age/?“ A ke konci knihy se říká, tentokrát všem církvím: „... Kdo z vás bude první, kdo ukončí mé sténání po jednotě a pokoji?... Jsem přesycený vaší arogancí a vaší nepoddajností, když se jedná o to, sejít se kvůli jednotě. Naplnili jste kalich zaslepenosti, až přetéká. Opojení svým vlastním hlasem jste se mému hlasu postavili na odpor, ale to nebude trvat věčně.“

Silná slova jako ve Starém zákoně

Na pozadí duchovní situace lidstva, proti němuž stojí rozštěpená křesťanská církev, dnes ve svém nitru ohrožená rozkladem vlivem racionalismu, se stávají srozumitelnými skoro prorocky působící slova. I ve starém zákoně se k varování a napomínání užívalo silných slov.

Proto také nepřekvapí nářek Boží nad tím, jak se v církvi šíří kult rozumu a odpor proti Duchu svatému. Míněny jsou mimořádné dary, které Bůh od počátku křesťanství daroval církvi prostřednictvím jednotlivých osob a které nazýváme charismaty. Slouží k povzbuzení a posílení. Jsou to m. j. dary uzdravování, proroctví, řeči, znamení - jako v životě faráře z Arsu. Jsou-li podceňovány, hrozí církvi ustrnutí a nakonec masový odpad.

Obklopeni falešnými učiteli

„Kde panuje nedůvěra a racionální myšlení, rozumářství, tam jsou také argumenty a spory. Lidé tohoto druhu žijí intelektuálně v temnotě a díla Ducha jsou jim cizí“, stěžoval si Ježíš 18. 4. 1994.

O rok později /1.6.1995/: „Tíží mě starost a mé srdce je roztrženo pro to všechno, co vidím přicházet. Co bylo dosud jen úlomkem odpadu od víry, stane se všeobecným a hlubokým.“ Jsou jmenovány i příčiny: „Říkají si doktoři práv a myslí si, že všechno znají, ale ve skutečnosti neznají vůbec nic.“ /3.3.1992/.

A 27.3.1992: „Dnes jste obklopeni falešnými učiteli, kteří se troufale postaví přede mne a hlásají satanovo učení, spočívající na lži. Zbavují mě mého božství, když popírají Mé vzkříšení. Modlete se za tyto falešné učitele!... Nechápete mou řeč, stejně málo chápete mé zázraky...“ 19.4.1992: „Tyto doktriny vás učí věřit v reinkarnaci, když přece žádná reinkarnace není. Zachovávají vnější formy náboženství, ale odmítli jeho vnitřní sílu: svatého Ducha a svatě přijímání.“

Záhady kolem mondénní ženy

Kdykoliv vidíme Vassulu, vytrvale se nám vnucuje otázka: Jak je možné, že dáma, která ještě před pár lety holdovala mondénnímu životu, pořádala večírky, byla sice řeckopравoslavna, ale žila mimo jakoukoliv náboženskou praxi, najednou projevuje tak vášnivou horlivost o věci Boží, dokonce i starost o jednotu křesťanských církví a čistotu předávaného hlásání? Je to přinejmenším psychologická záhada. Nezapomínejme přitom, že to všechno dělá s velkými obětmi, musí počítat s těžkým podezíráním, a to ze všech stran, nejvíc z řad své vlastní pravoslavné církve; proto se nemůžeme vyhnout otázce: Co v tom vězí? Démonické působení můžeme s jistotou vyloučit, vždyť satan se nestará o jednotu církve, ten spíše štěpí, viru by chtěl spíše podminovat než upevnit. Ale kdo to potom je ?

A.S.

BÝT ODVRŽEN

„A za koho mě pokládáte vy? Petr odpověděl : Za Božího mesiáše. Pak jim důrazně přikázal, aby o tom nikomu naříkali a pravil jim :“Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen.“ /Lk 9,20-22/.

Proč Ježíš zakazuje svým věrným říkat dál, že ho považují za očekávaného Mesiáše? Zdá se, že byl dokonce rozhněván. Jedná se o podstatný

horizont očekávání, nejen tehdejšího člověka, ale člověka vůbec.

S představou přicházejícího Mesiáše se všeobecně spojoval triumf. Vítěz, podmanitel, světovládce. Všechno, co si člověk všech dob spojoval s Bohem. Můžeme si dočela dobře představit, jak byli učedníci ohromeni, když poprvé uslyšeli, jak Ježíš vidí svou budoucnost.

Člověk zavržený od starších, kněží a od zákoníků. V dnešní řeči

by to znamenalo někoho, kde je zavržený řádnou mocí, politiky, představiteli náboženství, teology, jinými slovy „příslušnými činiteli“: Musím se zeptat, jsou-li tyto autority dnes jiné, než tehdy. Tehdy stejně jako dnes se v zásadě jednalo o řád podle lidských představ. Už jsme si jich v tomto století užili až přespříliš. A zaplatili je krví a slzami.

Je jen jedna možnost : nepodléhat představám lidských přání, když jde ☛

o Boha a o budoucnost lidí : stále se nechat korigovat Ježíšem. I když to bolí. A mělo by to většinou bolet. „Syn člověka musí mnoho vytrpět!“ Církev, která podle vlastního pojetí víry vychází z toho, že v ní Ježíš žije dál, „musí tak mnoho vytrpět“. To patří k jejímu bytí. Křesťan, který žije následováním Ježíše, napodobováním

Ježíše, „musí mnoho trpět“.

Jak často, jak obratně, jak tvrdšíjně byla v průběhu dějin církev a křesťanství potlačována. Sklon k triumfalismu u člověka skoro všech kultur - s výjimkou budhismu - hluboce zakořeněn a velmi veliký. Ale mesiášské církvi je určeno „mnoho trpět“, „mesiášský křesťan“ se nemůže vyhýbat utrpení. Ne vítězstvími a tri-

umfy je znamením světa, ale svým utrpením. Nejde zde jen o pokání. Hřích, říkáme, přivedl na svět utrpení. To souhlasí. Ale je také šance, kterou Bůh lidem dává k očistění.

Utrpení je a zůstává velkým Božím tajemstvím. A právě to naznačuje Ježíš svou odpovědí učedníkům. S.

KNĚŽSTVÍ OČIMA ŽENY (1)

Irská klariska sestra Briega Mac-Kennová byla obdařena darem uzdravování. Jejím posláním, které Pán ozřejmil ve viděních i ve vůli její představené, bylo konat po celém světě exercicie pro kněze. Z její knihy: „Zázraky se dějí stále“, ze které jsme již publikovali některé ukázky, přinášíme nyní na pokračování její pozoruhodné úvahy o kněžské službě.

Náš Pán je Bohem velké lásky. Pečuje o nás v každém ohledu. Dal nám svátosti, které nás posilují a uschopňují pro naše putování životem.

Věnujme pozornost jedné svátosti, která je v tomto ohledu velmi důležitá, a přitom je terčem mnoha nevybíravých útoků. Je to svátost svěcení kněžstva.

Jelikož jde o stav, který je tolik napadán, pokusíme se o posilu a podporu, která pramení z naší vděčnosti za tento veliký dar Boží dobroty.

Pro nás všechny, kněze i laiky, Boží lid, který je na cestě, je tato svátost překrásným projevem Boží věrnosti, která nám tak zajišťuje až do dnešních dnů svou prorockou nauku.

Kněžský úřad je darem, který se týká každého katolíka. Svátostí svěcení kněžstva se nám umožňuje, abychom přijímali Chléb života. Díky této svátosti můžeme přistupovat ke svátosti smíření a přijímat svátost pomazání nemocných.

Kromě těchto zvláštních svátostí, kterou jsou nenahraditelnými okamžiky setkání s Ježíšem, který nás sytí, odpouští nám a uzdravuje nás, týká se nás kněžský úřad i za jiných radostných okolností. Kněz je s námi, když uzavíráme manželství a jsme naplněni radostí a nadějí. Je zde přítomen jako otec se svou radou, doporučením a povzbuzením.

Kněžský úřad ovlivňuje život každého z nás. Dotýká se dokonce i ži-

vota těch, kteří nechodí do kostela, protože se denně modlí za členy farního společenství, za obrácení hříšných, za usmíření pro ty, kteří se církvi odcizili. Vede celou obec k modlitbě za mír, za chudé, za hříšníky.

Jako mladá sestra jsem měla to štěstí, že jsem byla v péči matky Anežky O'Brienové, OSC, která vedla skutečně svatý život. Byla hlavní představenou naší kongregace. Matka Anežka měla velkou úctu a lásku ke kněžskému úřadu.

Mluvila o kněžství často a s velkou vděčností. V hodinách, které jsem s ní strávila v době její nemoci, připravoval mě Bůh pro moje pozdější poslání, kterým jsem byla pověřena, zvláště pro mou práci mezi kněžími.

Útoky na kněžský úřad

Počátkem šedesátých let došlo v církvi po druhém vatikánském koncilu k významným změnám. Tyto změny měly dramatický vliv na kněžství. S tím se změnila i postoje ke kněžím. Krátce před tím stáli kněží jako na podstavci a my jsme je tam nechávali, protože to bylo jistější, když tam na něm stojí. Nepřáli jsme si, aby sestoupili, protože to by bylo po nás náročnější.

Kněz byl svým způsobem vydělen z lidu. Často byl jediným vzdělaným člověkem v obci. Byl někým, koho lidé automaticky vyhledávali v každé těžkosti. Lidí věřili, že je to muž Boží, vyvolený člověk.

V poslední době kněze často kritizujeme. Docházelo často ke střetům a někteří kněží opustili své povolání. Sama jsem se přistihla na počátku sedmdesátých let, kdy jsem začala prokazovat službu uzdravování, že jsem velmi kritická k některým postojům a míněním kléru.

Když jsem jednoho dne klečela

v kapli a moje myšlenky se zabývaly tímto námětem, zeptala jsem se Pána: „Co je s těmi kněžími vlastně v nepořádku?“

Odpověď zněla: „A o čem si myslíš, že je v kněžství nesprávné? Dal jsem snad kdysi nějaký dar, který není dokonalý? Co jsi udělala a jak jsi mi děkovala za dar kněžství, který ovlivňuje život tvůj i život všech lidí?“

Tím mi Pán objasnil, že nemohu jen tak jednoduše a v pohodlí kritizovat kněžský stav. Ve skutečnosti kněz říká při svém svěcení „ano“, aby mohl být knězem pro mne, pro tebe, pro každého z nás.

Ježíš mi ukázal něco, co se podobalo světelným obrazům nad svatostánkem. Viděla jsem kněžské svěcení očima našeho Pána.

Když se díváme na tapisérii, vidíme jen hotový výsledek umělecké práce. Nepozorujeme již práci a lásku, kterých bylo zapotřebí pro její zhotovení. Nicméně na rubu tapisérie můžeme vidět všechna ta vlákna a stehy, všechnu práci, která byla nutná, aby vzniklo tak krásné umělecké dílo.

Tak je tomu také, když se díváme na nějakého kněze a vidíme jeho zjevné silné i slabé stránky. Ale nedíváme se za kulisy, kde Pán vybavil duši s láskou a věrností kněžským povoláním a přivedl ji k svěcení. Musela jsem plakat, když mi Pán tak působivě odhalil a předvedl, co to znamená pro muže, který má být posvěcen na kněze. Měla jsem pocit, že celé nebe, Panna Maria i andělé chválili Boha za jeho věrnost, kterou projevuje vůči lidstvu tím, že povolává v každé době muže, kterým dává moc, aby jej zpřítomňovali v jeho lidu.

Tato zkušenost mi dala nové pochopení pro kněžskou službu. Získala jsem novou lásku a novou úctu ke svátosti svěcení kněžstva. Mohla

jsem pochopit, že kněžská služba není něco, co mohu získat lidskými prostředky, žádný dar, o který si mohu požádat, abych se vyrovnal ostatním. Nemá co do činění s rovnoprávností. Odpovídá totiž právě daru. Dary není možno požadovat ani vynucovat. Dar je udělován zcela dobrovolně. Bůh dává tento dar díky své velkodušnosti. Dává tuto moc - svoji energii - lidstvu, aby nás uschopnil přijímat jej za pokrm jako Chléb života.

Tímto velkým pocitem vděčnosti za dar kněžství přivedl mě Pán k pochopení toho, co ode mne dnes ráno očekával.

Ukázal mi skupinu hladovějících lidí. Řekl mi: „Vidíš tyto lidi? Přicházejí k tobě, protože hledají u tebe pomoc, aby mohli být uzdraveni. Přicházejí k tobě, protože jsou hladoví. Přichází doba, kdy propukne velký hlad a oni budou hladovět po chlebu života. Já jsem Chléb života!“

Pak mi dopřál pohled na budoucnost. Lidé se obrátí proti kněžské službě a budou ji pokládat pouze za jakousi formu zaměstnání. Ukázal mi kněžské povolání jako pšeničné zmo, které zasévá do srdcí mnoha mladých mužů, ale toto semeno nenachází výživu a nemůže vzejít a přinést plody.

Bůh mi také ukázal, že se blíží doba, kdy rodiny nebudou pokládat kněžské povolání za dar, který by si měly přát pro své syny. Budou vytvářet prostředí, které je Bohu vzdálené, pohanské a materialistické, zakořeněné ve smýšlení tohoto světa. V takovém společenství mladí mužové, kteří v sobě nesou semeno kněžského povolání, nebudou schopni, aby na toto povolání odpověděli kladně. Setba nevzejde. Nebudou vnímat volání, protože je bude dusit materialismus a lhostejnost rodičů.

Krok za krokem bude kněžská služba vymírat všude tam, kde se stává nevídanou, kde se na ni útočí a nikdo z katolíků ji nebrání. Povolání nebudou vymírat proto, že by Bůh nikoho nevolal, nýbrž proto, že toto volání se odmítá, protože my si je nepřejeme, postavili jsme si falešné bůžky materialismu a rozbředlé zředené religiozity.

Poznala jsem, že mnoho útoků pramení z pomluv a kritiky. Klepy a kritika přilévají olej do ohně. Těžkosti, které mnozí kněží zakoušejí, jsou již samy o sobě dostatečně zlé, ale katolíci rozdmýchávají skandál, rozšiřují tyto zprávy v rodinách a mezi přáteli, a tak pomáhají záměrně Zlého dále ničit svatý dar kněž-

ské služby. Tyto postoje ještě zhoršují těžkosti kněží, kteří bojují proti vinám ve svém životě. Pochopila jsem, co mi Pán řekl: „Chci, abys šla do světa a řekla věřícím, že kněžská služba je pro ně dar, který je má žít a posilovat. Chci, abys je vyzvala k modlitbě, aby mé kněze milovali a měli úctu k této svátosti. Když můj lid miluje kněžskou službu, má k němu úctu a vděčnost, budou v jeho středu rozkvétat kněžská povolání. Pro mladé muže se stane radostí říci „ano“ k tomuto povolání, protože je budou podporovat jak farní společenství, tak jejich rodiny.“

Mým prvním úkolem bylo jít do světa a vyzývat kněze i laiky, aby dobře poznávali význam a moc této svátosti. Od dob apoštolů nám Bůh žehná skrze tyto kněze, kteří nám zpřítomňují Ježíše v Eucharistii a v hlásání jeho slova.

Po všechna staletí se síly zla snažily, aby zničily kněžský úřad. Nesčíslný počet případů nám dokumentuje, jak důmyslně komunismus potlačoval a ničil kněžská povolání a kněze. Ale také v tzv. křesťanských národech vzrůstá antiklerikalismus. Někteří lidé se dnes vyžívají ve zprávách o knězi, který opustil své povolání anebo způsobil někde nějaké pohoršení. Je v tom jakási triumfující zloba, když si lidé povídají: „Zase jeden panáček..!“

Útoky proti kněžím jsou útoky proti katolíkům. Když jsem to poznala, slyšela jsem, jak mi Pán říká: „Musíš říct mému lidu, že Zlý každého z vás se snaží oklamat, když mu namlouvá, aby odmítal dar kněžského úřadu, když jej pokouší, aby jej postavil na čistě lidskou základnu a dělal z kněžského úřadu jen džob a způsob obživy.“

Pak jsem měla druhé vidění, které mnou silně otřásl. Zdálo se mi, jako bych stála vedle Ježíše, a on mi dovolil, abych spatřila město Jeruzalém. Město bylo plné kněží a biskupů. Ježíš náhle začal plakat. Řekl mi: „Briege, to jsou muži, které jsem vybral za pastýře svého lidu, aby jej živili, povzbuzovali a vedli. Ztratili však ke mně důvěru. Hledají moudrost tohoto světa. Popírají moji moc a volí si světskou moc.“ Ukázal mi, že nastane mezi kněžstvem velká krize. Kněží ztratí víru v Ježíše a v tu sílu, která v nich působí díky kněžskému svěcení. „Potřebuji pokoru, aby uznali, že jsem to já, kdo je vybral za kněze. Nevybral jsem je proto, že jsou svatější nebo lepší než druzí, ale vybral jsem je pro svou milost, lásku a soucit s lidstvem. Pro

svou milost, lásku a milosrdenství je používám, aby mě zpřítomňovali mezi lidmi. Jak velice bych potřeboval, aby tato jejich služba byla opravdovější a účinnější. Jdi k nim a řekni jim, aby věřili ve mne!“

Když jsem asi po čtyřech hodinách opouštěla kapli, můj postoj ke kněžím se změnil. I ve dvacátém století dává nám Bůh kněžství jako svůj dar. Můj postoj k lidské stránce kněží se změnil. Pochopila jsem nezbytnost mnohem uvědoměleji se modlit za kněze, aby byli skutečně muži pokory a víry.

*Z knihy Briege MacKennové:
„Wunder geschehen wirklich“
zpracoval Lubomír Štula*

30 LET DOMÁCÍHO VĚZENÍ

Po třech desetiletích, po která musel vrchní pastýř severovietnamské Hanoje, Pavel Pham Dinh Tung, žít v domácím vězení, vydal teď v Římě dojemné svědectví věrnosti Ukřižovanému a jeho náměstku na zemi.

Papež Jan Pavel II. jej nedávno jmenoval kardinálem. Při uvedení do titulárního kostela řekl nový nositel purpuru, zkoušený utrpením: „V této delikátní situaci, když se díváme zpětně na 40 let utrpení, žijeme v očekávání lepších časů, které by nám mohly přinést návrat k plné aktivitě.“ Je ještě mnoho problémů. Přesto je zde vůle žít v tradici 117 mučedníků, kteří ve Vietnamu svým životem vydali svědectví absolutní věrnosti Ukřižovanému a Svatému otci jako náměstku Kristovu na zemi. Práce církve je pod stálou kontrolou vlády. Za posledních deset let přesto došlo k postupnému uvolňování v mnoha oblastech pastorační. I přes velkou vzdálenost 18.000 mil mezi Vietnamem a Římem doufá, že to nebude překážkou společného usilování o osobní i sociální mír.

POLÍBEN ANDĚLEM

Známý skotský fotbalista Tony Mowbray /31/, jehož mladá žena Bernadeta na nový rok zemřela na rakovinu, vstoupí do katolické církve.

V knížce „Kissed By An Angel“ /Políben andělem/ pro to uvádí důvody. Jen víra, kterou žila jeho žena, a která pro něho nic neznamenala, by mu mohla dát sílu snést odloučení od milované bytosti a pustit se do dalšího života. Ona byla neobyčejným člověkem. I to by chtěl dosvědčit.

NÁSLEDOVAL PŘÍKLAD KRISTA

V neděli 7. května Svatý otec Jan Pavel II. povýšil k úctě oltáře pět nových svatých. Jsou to:

* **AGOSTINO ROSCELLI**, kněz, zakladatel Sester Neposkvrněného v Janově;

* **MARIA DE SAN JOSE ALVARADO CARDOZO**, panna, zakladatelka Augustiniánek Srdce Ježíšova;

* **MARIA HELENA STOLLENWERK**, panna, spoluzakladatelka Sester Misionárek Služebnice svatého;

* **MARIA DOMENICA BRUN BARRANTINI**, řeholnice, zakladatelka Služebnic nemocných sv. Kamila;

* **GIUSEPPINA GABRIELLA BONINO**, panna, zakladatelka Sester sv. Rodiny v Saviglianu.

Postupně přineseme stručné životopisy všech nových svatců. Dnes vás seznámíme s životem Augustina Roscelliho.

V Augustinu Roscellim nám církev ukazuje příklad svatého kněze a zakladatele.

Jako kněz byl vtělenou osobou „pastýře“, vychovatelem k víře, duchovním vůdcem plně nasazeným ve službě Slova. Byl vždycky připravený darovat se v poslušnosti, pokoře, v tichosti a v oběti; hledal jen vůli Toho, který ho povolal a pozval.

Ve své kněžské službě následoval příklad Krista, dokázal dobře sladit vnitřní život s intenzivní pastorační činností a jeho práce byla plodná, protože byla živena z nepřetržité modlitby a ze silné lásky k eucharistii.

Dokázal dobře rozlišovat potřeby své doby, zastával se bezbranných a zvláště se ujímal mládeže.

Narodil se v Bargone di Casarza Ligure (GE) 27. července 1818, byl pokřtěn ještě tentýž den. Jeho rodiče, žijící v chudobě, byli pro něho vždycky příkladem víry a křesťanských ctností. Chytrý, citlivý, trochu uzavřený, Augustin brzy přejímá podíl na rodinných pracích.

Jednoduchost prostředí, kontakt s přírodou a ticho hor otevřely jeho duši důvěrnému kontaktu s Bohem.

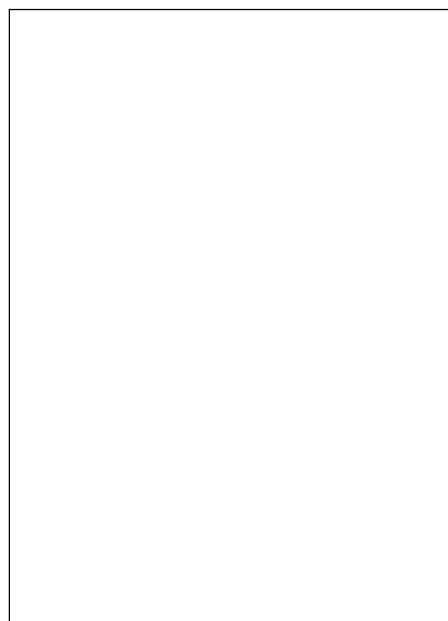
Rodiče ho dali do školy k místnímu duchovnímu správci, Adreovi Garibaldimu, který ho naučil prvním vědomostem.

V květnu 1835 během misie,

kteřou vedl P. Antonín Maria Gianelli, Augustin pocítil rozhodné povolání ke kněžství a odešel do Janova, aby zahájil studia.

Roky přípravy ke kněžství byly těžké, protože se neustále musel potýkat s ekonomickými potížemi. Trpěl tím, protože se nemohl plně věnovat studiu a musel příležitostně pracovat.

Velkou pomocí pro něho byla dobrá vůle, intenzivní modlitba a pomoc dobrých lidí, z nichž nejvíce mu pomohl kanovník Gianelli, který se později stal biskupem Bobbia. A tak krok za krokem,

s pohledem stále upřeným na cíl, aniž by se nechal odradit politickou situací či ideologiemi své doby, přijal 19. září 1846 svátost kněžství.

P. Augustin Roscelli byl ihned ustanoven do velké vesnice S. Martino Albaro, kde v duchu Krista-Pastýře a v plnosti všech svátostí, započal svou pokornou službu posvěcování se s horlivostí, s láskou, za neustálého sjednocování se s Kristem.

Při mnoha starostech, které vyžadovala jeho služba, byl vždycky soustředěný, což bylo vlastní duši, která dokázala žít trvale v přítomnosti Boží: byl to postoj, který později doporučoval svým duchovním dcerám.

V roce 1854 byl určen na výpomoc do blízkého farního kostela Útěchy (chiesa della Consolayione), kdy hodiny seděl ve zpovědnici

a mnoha lidem pomohl, aby se otevřeli Boží milosti ve svátosti smíření.

Právě ve zpovědnici zblízka poznal konkrétní smutnou realitu a nebezpečí, v nichž se nacházeli zvláště mladí lidé. Aby našli práci, stěhovali se do velkých měst, kde ji mohli snáze sehnat. Otcovské srdce pátera Augustina se hrozilo myšlenek, že právě tam se tyto duše mohou ztratit, protože byly opuštěné a bezbranné.

V roce 1872 rozšířil své pole působnosti. Jako služebník Kristův se začal plně věnovat další práci, ke které ho Pán povolal. Začal navštěvovat vězně, aby jim přinesl milosrdenství Boží. Srdcem veškeré jeho aktivity zůstala však stále zpovědnice, svou životní sílu čerpal z modlitby a eucharistie a cílem jeho snažení byla spása duší.

Pater Roscelli přijal nabídku některých svých penitentek, které byly duchovně zralé, a které, když se s nimi podělil o své přání zachraňovat duše, mu nabídly svou spolupráci při zachraňování mnoha dívek, jež se nacházely v nebezpečí morálního ohrožení. Založil tedy první domy, kde tyto dívky byly přijímány, nacházely útočiště a skutečně rodinné prostředí, spojené s lidskou a duchovní formací.

Bázlivá myšlenka darovat život nové řeholní kongregaci byla povzbuzena mons. Salvatorem Magnascou, a především jeho spolupracovníci, které byly přesvědčené, že zasvěcení Kristu v komunitním životě jsou silou apoštolátu.

P. Augustin požádal o schválení nové kongregace také Pia IX. a poté, co dostal odpověď - Bůh ať žehná tobě i tvému dobrému dílu - se úplně podřídil Boží vůli; 15. října 1876 uskutečnil svůj sen a odevzdal řeholní oděv svým prvním dcerám, které přijaly název Sestry Neposkvrněné, vyznačíc jejich cestu ke svatosti následováním ctností Toho (Krista), který je vzorem řeholního života. Jeho dílo, po prvotních nejistotách, se pevně ustálilo a mimo Janov se rozšířilo do dalších míst Itálie.

Pozemská kapitola života P. Augustina Roscelliho se uzavřela 7. května 1902.

(přeložil sj)

ZEMŘEL GENERÁLNÍ PŘEDSTAVENÝ

Generální představený kongregace salesiánů Don Egidio Vígano zemřel 23. červa 1995 v Římě ve věku 74 let. Stál v čele této společnosti, která má 17 500 členů, od r. 1977. Don Vígano se narodil v severoitalském Sondriu. Dlouhou dobu působil v Chile. Jako teolog se účastnil dvou zasedání II. Vatikánského koncilu a tří velkých latinskoamerických biskupských synodů v Medellin, Pueblu a v Santo Domingo.

SEX DOVOLEN JEN V MANŽELSTVÍ

Londýn 23. 6.: Plné sexuální vztahy jsou podle slov katolického arcibiskupa v Londýně kardinála Basila Huma dovoleny jen v manželství. Jen proto, že něco činí všichni, není to ještě morálně ospravedlněno, řekl předseda Biskupské konference Anglie a Walesu novinářům.

Kardinál Hume reagoval svými výpověďmi na nečádnou zprávu anglikánské církve. Žádá se v ní nedefinovat nemanželské životní společenství jako „život ve hříchu“. Hume zdůraznil, že katolická církev nezmění svou nauku o soužití bez oddacího listu. V tomto ohledu zastáváme tvrdou linii, řekl kardinál.

NOVÝ PŘEDSTAVENÝ MINORITŮ

Assisi 23. 6.: Na generální kapitule minoritů v Assisi byl novým generálním ministrem zvolen Ital Gianfranco Agostino Gardin (51). 4500 minoritů patří podobně jako františkáni (více než 18.000) a kapucíni (12.000 členů) do františkánské rodiny.

PŘESTUP ANGLIKÁNSKÝCH DUCHOVNÍCH

Velká Británie 23. 6.: Podle údajů jednoho katolického biskupa přestoupilo dosud v Anglii 250 anglikánských duchovních ke katolické církvi. Většina z nich byla neženatých.

PRVNÍ MATURITY

Církevní střední škola sv. Anežky v Odrách připravila po čtyřech letech působení k maturitě své první absolventy. 30 dívek maturovalo v ekonomických oborech a 28 v oboru sociálně zdravotním. Maturitní komise konstatovala, že nevidí rozdílu mezi úrovní maturantek soukromé církevní školy a žákyn z renomovaných státních odborných škol a gymnázií. Maturity byly ukončeny pontifikální mší svatou v chrámu sv. Bartoloměje, kterou slavil arcibiskup Mons. Jan Graubner.

ZEMŘEL VYNIKAJÍCÍ TEOLOG

Paříž 23. 6.: Včera, 22. června, zemřel v Paříži ve věku 91 let kardinál P. Ives Congar z řádu dominikánů. Byl vynikajícím teologem, poradcem 2. vatikánského koncilu a podílel se významným způsobem na jeho rozhodnutích.

Papež Jan Pavel II. vyslovil pařížskému arcibiskupovi a generálnímu představenému svou účast nad úmrtím velkého muže církve. Rovněž předseda německé biskupské konference biskup Karl Lehmann označil Congara za jednoho z největších průkopníků církevní obnovy po 2. vatikánském koncilu.

TISK ČBK PRAHA, P. MILOSLAV FIALA, DARIA KALCOVSKÁ, JITKA SKALICKÁ

LITOMĚŘICE

V litoměřické katedrále byla v sobotu 17. června sloužena posuňkovou řečí pro hluchoněmé poutníky z Drážďan. Poutníci navštívili také teologický konvikt, který býval v době jejich mládí ústavem pro hluchoněmé.

V neděli 18. června zde slavil svou prmiční mší svatou novokněz Jan Kotas, který svou jáhenskou službu prožil jako prefekt teologického konviktu.

J. H.

PŘÍLOHA:

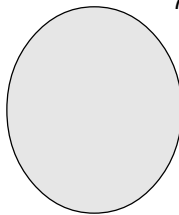
dokončení encykliky
EVANGELIUM VITAE,
strana 13 – 18 a 31 – 36.

KAM NA DOVOLENOU?

Svatý Hostýn má volnou kapacitu k ubytování. Vhodné pro věřící a mariánské ctitele. Inform. tel. 0635-913693 (Matice svatohostýnská, Sv. Hostýn, 768 61 Bystřice pod Hostýnem).

MARTA VONDRÁKOVÁ KŘESŤANSKÁ CESTOVNÍ KANCELÁŘ - MISIE

Masarykovo nám. 46
751 03 BRODEK u Př.
tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

**VELKOU
POUŤ**

DO MEDJUGORJE

v termínu

od 11. 9. do 16. 9. 1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

Výstup Křiževac, Podbrdo - místo zjevení, návštěva vizionářky Vicky. Bесеda s P. Slavkem Barbaričem Oáza míru. Komunita, kde se léčí narkomani duchovní cestou.

Malé Lurdy, koupání v moři, po dobu jízdy v autobuse bohatý duchovní program. Video o Medjugorji. Ubytování v blízkosti kostela.

**DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM AUTOBUSE S VIDEEM
CENA 1895 Kč + 27 DM**

Pojďte s námi na MARIÁNSKOU HORU V JIZERKÁCH

Dne 19.8.1995 v 10 hod. bude mše svatá v kostele sv. Františka z Pauly v Albrechticích v Jizerských horách - hlavní celebrant otec biskup ThDr. Josef Koukl, po mši svaté půjdeme v procesi na Mariánskou horu ke kapličce Panny Marie, která bude znovu posvěcena po vandalismu v roce 1994.

Ke mši svaté bude zpívat a hrát sbor Sv. Jakuba ze Železného Brodu

OAMGD

(Všechno k větší cti a slávě Boží!)

VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ

z návštěvy Sv. otce Jana Pavla II. v Olomouci

Od 10. července do 30. srpna budou v budově kurie, Biskupské nám. 2 v Olomouci, v místnosti č. 50/II. poschodí, vystaveny fotografie z návštěvy Sv. otce Jana Pavla II. v Olomouci, pořízené oficiálním vatikánským fotografem.

Zájemci je mohou shlédnout a případně si objednat v pracovní dny od 8. 00 do 12. 00 a od 14. 00 do 15. 30 hodin.

♦ ♦ ♦

HOTOVO

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka OL 51. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
